

[Edel Saunte.]

tryk af, at disse herrer smutter absolut udenom at blive nævninger, medens det langt hyppigere er almindelige arbejdere og småfunktionærer, man ser som nævninger.

Formanden: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har ordet for en kort bemærkning.

Aksel Larsen: Det er muligt, at jeg ikke kan ændre det ærede medlem fru Edel Sauntes indtryk, men jeg tror, det ærede medlem skulle studere kendsgerningerne og studere statistikken over, hvem der bliver nævninger, så vil det ærede medlem se, at det ikke er lønarbejdere, og i det øjeblik der kommer en arbejder, er det en fagforeningsformand, en fagforeningssekretær, en kommunal lygtetænder o. lign. Det er altså folk, som ikke altid har økonomisk tab ved at være nævninger. Derfor er der en skævhed, men når det ærede medlem fru Edel Saunte som socialdemokratiets ordfører ikke kan se dette, er der ikke noget at gøre ved det. Jeg opretholder imidlertid min opfattelse på dette punkt, og det gør jeg også vedrørende vidnerne. Det er meget muligt, at det ærede medlem fru Edel Saunte som socialdemokratiets ordfører ikke kan indse, at en arbejdsmand med 112 kr. om ugen ikke har råd til at være vidne for 2—4 kr. og sætte en halv dagløn til. Jeg kan se det, og derfor ønsker jeg, at vederlaget bliver sat noget i vejret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 88 af 25. marts 1933 om landkommunernes styrelse.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 483).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at forelægge forslag til lov om ændring i landkommunalloven af 1933, således som forslaget er vedtaget i det andet høje ting.

Lovforslaget går ud på, at der i de sognekommunale styrelsesvedtægter skal kunne optages bestemmelser om pensionering af

afgåede sognerådsformænd, der har fungeret som sådanne i mindst 12 år.

Det er De samvirkende Sognerådsforeninger og Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, der har stillet forslag om, at der gennemføres en adgang til pensionering af afgåede sognerådsformænd i lighed med den pensionsordning, der i en årrække har været gældende for borgmestre i købstæderne.

Regeringen har ment, at dette forslag var velbegrunder under hensyn til de betydelige krav, der efterhånden stilles til sognerådsformændenes arbejdskraft.

Ifølge lovforslaget kræver gennemførelse af en pensionsordning sognerådets vedtagelse og amtsrådets stadfæstelse. Med hensyn til de nærmere regler for pensionsordningen havde indenrigsministeriet tænkt det som bilag til det i landstinget fremsatte lovforslag aftrykte udkast til standardvedtægt lagt til grund.

Af hovedpunkterne i denne standardvedtægt skal jeg nævne, at det skal bero på sognerådets bestemmelse i hvert enkelt tilfælde, om der skal tillægges den fungerende sognerådsformand pensionsret. Pensionen kommer først til udbetaling fra det fyldte 65. år, og sognerådsformanden skal have haft mindst 12 års funktionstid efter det fyldte 40. år. Pensionen er tænkt ydet indenfor faste maksimumssatser, der er varieret efter kommunens størrelse og sognerådsformandens pensionsalder, og således at der i de mindre kommuner gælder højere satser i tilfælde, hvor der ikke er ansat kommunesekretær.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Chr. H. Christensen: Det lovforslag, vi her behandler, drejer sig om ændring i lov nr. 88 af 25. marts 1933 om landkommunernes styrelse. Ændringen går ud på, at der til § 10 i loven føjes et nyt stykke, sådan at der bliver hjemmel for, at der i de sognekommunale vedtægter kan optages bestemmelser om pensionering af afgåede sognerådsformænd.

Spørgsmålet om pensionering af sognerådsformænd er jo ikke et spørgsmål, der er dukket op nu. Spørgsmålet har allerede i en årrække ofte været på tale ved møder, hvor sognekommunale anliggender har været til drøftelse.

I 1947 blev spørgsmålet taget op til behandling af De samvirkende Sognerådsforeninger og af Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse. Disse to kompetente forsamlinger vedtog at